

На 2-й Окт. отправили чръзъ в. „Дейли-Нюсъ“ адресъ до английския народъ.

Госпожитѣ на Единбургъ молили царицата съ прошение да се умилостави надъ българския народъ.

Постоянно сказки се държали, помощи се събирали и като разгласили вѣстниците за добрия приемъ на българскитѣ представители въ Англия, на 16 Окт. Елиотъ телеграфиралъ изъ Цариградъ до лордъ Дерби, че тѣ нѣмали представителско качество, били хора съ лошо минало и българския народъ отдавна гледалъ съ презрѣние и недовѣрие къмъ тѣхъ.¹⁾ Заключената тѣзи телеграмма не имъ повречила и като пресѣдели около 2 $\frac{1}{2}$ м. въ Англия, заминали за Парижъ.

Сега вече непосредствено тѣзи мъчнотии. Министра Тиеръ Гамбета ги приелъ твърдѣ добрѣ и далъ имъ надѣжда, че Франция наедно съ другитѣ сили ще дѣйствува да се даде една административна автономия на българетѣ.

Въ Римъ министра Мелегари билъ истински християнинъ. Той откровенно казалъ предъ представителитѣ, че понапредъ невѣрвалъ щото Европа да бѣде толкозъ хладнокръвна къмъ страданията на християнитѣ въ Турция.

Въ Берлинъ, Бисмаркъ ги приелъ съ голема учтивостъ и казалъ, че Германия ще се труди да помогне на българетѣ по дипломатически начинъ, нѣ заради тѣхъ война нѣма да отвори.

Въ Руссия се представили предъ князь Горчакова, а после и предъ императора, който имъ казалъ, че ще употрѣби всички средства за да избави българския народъ отъ това робство, по миролюбивъ начинъ, като прибавилъ: „нѣ въ случай че несполуча, тогазъ ще призовемъ на наша страна Бога и ще поидемъ напредъ“.

Най-послѣ и князь Андраши ги приелъ въ Виена тоже учтиво, далъ имъ надѣжда — разумѣва се на вѣчно търпѣние и, като не е било възможно да се завърнатъ въ отечеството си, тѣ останали въ Европа до пристиганието на руската войска въ България.

Русския императоръ Александръ, както е вече извѣстно, никъкъ не е билъ наклоненъ да отвори война на Турция, и

¹⁾ Авторътъ на тѣзи телеграмма билъ Д-ръ Чомаковъ, който слѣдъ рѣшението на църковния въпросъ, стана единъ отъ първитѣ туркофили.